

Daniel Landa: Nejhorší vláda, co jsme měli. Kdyby vládla za covidu, už dávno sedím (Rozhovor pro PL)

- editor007 | 10. dubna 2024

ČESKO: Zneužití moderních technologií proti svobodnému člověku. O tom s ParlamentnímiListy.cz mluvil Daniel Landa, jeden z nejpopulárnějších českých zpěváků. Hovořil též o reflexi doby covidu, svém duchovním životě i prozaičtějších záležitostech. „Upřímně si myslím, že tohle je úplně nejhorší vláda, kterou jsme měli. Ještě tak nějaký opravdový nácky nebo komouše bych si dovedl představit, že by byli třeba horší,“ řekl. „Já si myslím, že kdyby byla tahle vláda tehdy za covidu, tak já už dávno sedím, a jen tak bych nevylez,“ vyjádřil se také Landa v rozhovoru, který s ním vedla spolupracovnice redakce Gabriela Sedláčková.

Za covidu ses pral za práva lidí, kteří byli drženi doma a byla jim ničena živnost. Proč jsi to vlastně dělal?

Ze začátku jsem se taky vyděsil, co se to děje... Pak jsem poctivě nosil šálu přes hubu, ale postupem času jsem si všiml, že lidi, kteří na mě působili velice seriózně a lidsky, například profesor Beran a jemu podobní lidé, jsou ostrakizováni, vymetáni z veřejného prostoru. Takže jsem začal cítit usilovnou potřebu něco dělat, abych, řekněme i svým kontroverzním jménem a třeba nějakým mediálním dosahem, zesílil jejich hlas. A jakmile jsem je začal poslouchat osobně, tak mi přišlo velmi moudré, co říkají, minimálně v tom, že to mělo zaznít v té plnohodnotné veřejné debatě. A vlastně o to celé šlo.

No a potom, když už to vlastně pokročilo k nesmyslům typu, že mám být v devět hodin doma a že máme nosit dvě roušky, a tak dále, to už jsme jezdili po náměstích a volali jsme k občanskému odporu. Protože to už nám šlápli do obývacího sálu „sprostou nohou“.

Já navíc bydlím na Vyšehradě, takže když ráno vycházím z baráku a kousek pode mnou někde leží první český král Vratislav, leží tam Smetana, Dvořák, prostě celá tahle parta... to nemůžeš mlčet i vůči tomu posvátnému území. Když to tak cítíš, tak prostě musíš.

To znamená, že máš pocit, že v té plnohodnotné veřejné debatě, jsme selhali?

Ano.

A kdo vlastně podle tebe selhal?

Já myslím, že hlavně média, samozřejmě. Média a ta strana, která na sílu tlačila jen jeden názor. Dělal z lidí dezinformátory, okamžitě nálepkovala velmi nelichotivými nálepkami opravdu věhlasné profesory, a to se nedělo jen v Čechách, jak jsme posléze zjistili. Takže média jsou velkým spoluviníkem toho celého. Dobře vím, jak mi funguje organismus, jak mi funguje imunitní systém, jak mi funguje síla, pozitivní myšlení a i to negativní. Nocebo. Víra je klíčová. V rámci těch faktorů, které jsem zmínil, ve chvíli, kdy média vytvoří gigantického démona strachu, tak tohle prostě také zabilo spoustu lidí.

A dopouští se podle tebe někdo v současné době napravení situace?

Já myslím, že „SMISáci“ se hodně poctivě snaží. Podle mě jsou lidé, kteří to ještě nechtějí nechat být, a to kvituji a jsem velmi rád, že někdo tu energii na to ještě má. Já osobně jsem o velkou část aktivistické energie přišel právě za covidu. Ale těch nezákonných a nesmyslných věcí, které vedly k obrovským ziskům někoho s nějakými zájmy, a které psychicky i materiálně poškodily obrovské množství lidí, je mnoho. Takže je dobře, že to ještě někdo řeší.

A vláda? Řeší to nějak vláda?

Která, tahle? Já si myslím, že kdyby byla tahle vláda tehdy za covidu, tak já už dávno sedím, a jen tak bych nevylez.

Vnímáš u současné vlády nějaké pošlapávání práv, jako se dělo předtím, za covidu, tedy za Babiše?

Máme ministra vnitra, který o mně napsal tvít, že jsem přímo přispěl k něčemu úmrtí. Takový člověk je pro mě zmetek. A obdobně vidím celou tuhle vládu. Zmetek je prostě nepodařený produkt.

A je tato vláda lepší než Babišova?

Já na to prostě nemůžu odpovídat, huba mi to nedovolí. Ale upřímně si myslím, že tohle je úplně nejhorší vláda, kterou jsme měli. Ještě tak nějaký opravdový nácky nebo komouše bych si dovedl představit, že by byli třeba horší. Ale tohle je prostě stejný průšvih. Asi něco, jako když ti někdo strká ruku do zadku, a tím, že si k tomu vezme kvádru a rukavičku, tak to pro něj znamená, že ti ji tam nestrká.

Od začátku války na Ukrajině se cítí pošlapávaná určitá část veřejnosti, která si myslí něco jiného než vláda. Máš pro to pochopení, nebo lze vůbec obecně mít pochopení pro to, že ti, co nesouhlasí se současnou pomocí Ukrajině, jsou dezoláti a ruští švábi?

Rozděl a panuj. Rozděl lidi na dva tábory, oni se budou hádat a bojovat mezi sebou, a ty pak můžeš za této obecné vřavy v podstatě sahat lidem do kapes a vlastně dělat téměř cokoli. Protože ta atmosféra je tak vypjatá. Všichni se soustředí na téma, který je daleko od našich hranic, a nevidí si ani pod nohy.

Co byla vlastně podstata té otázky?

Jestli máš pochopení pro to, že ti, co nesouhlasí s vládou, jsou označováni za ruské šváby a dezoláty.

Nemám pochopení pro to nálepkování, absolutně ne! Nesu si to celý život s sebou, ty nálepky, to znamená, že vím, jaký to je. Já jsem si už zvykl, ale vyřazovat z debaty nálepkou, to je nechutná praktika v podstatě nácků a komoušů, kterou jsme dneska oficiálně přebrali i do těch nejvyšších pater. A co je na tom úplně nejsmutnější, že i lidi, kteří jsou novináři a intelektuálové, se vlastně neštítí své názorové oponenty lidsky hanět. A to je nejsmutnější úpadek.

To je vlastně moje další otázka. Jak vnímáš práci médií o tomto konfliktu? Ale ještě ji doplním o to, jestli podle tebe média nereferují o konfliktu tak, že zkreslují pohled na něj, a tím pádem budí falešné naděje u lidí?

Kde je válka, tam jsou zpravodajské služby. Kde jsou zpravodajské služby, tam jsou informace, které lidi mají dle nich konzumovat. Tím bych to shrnul.

V rozhovoru pro Svědomí národa jsi dal najevo svoje sympatie ke Svobodným a naznačil

jsi, doslovně cituji: „Dejte v politice příležitost těm, co ji ještě nedostali, třeba Svobodným.“ Dokonce pravidelně děláš společné akce s Liborem Vondráčkem. Mají to chápat čtenáři jako tvou volbu?

Určitě. Libor je můj kamarád. Velmi silně se angažuje v rámci nějakého pozitivního, kreativního národnostního citění. Je velmi aktivní i mimo politiku a netahá ji do všeho, což je absolutní vzácnost. Je to člověk duše, čistej kluk, a proto je to i moje volba a můj reprezentant.

Takže půjdeš volit Svobodné, například i teď - v nejbližších volbách do europarlamentu?

Určitě, jsem pravičák, a dokud tam bude jako záruka Libor, tak určitě volím Svobodné.

Dane, na tvém posledním albu v písničkách Ukolébavka a Reality Show to vyznívá tak, že se bojíš zneužití technologií proti svobodnému člověku. Vnímám to správně?

Nebojím. Já to oznamuji světu. Že se tohle děje a že bychom se měli před tím mít na pozoru. Já osobně prostě do toho digitálu už chodím míň a míň. Snažím se být co nejméně ovlivňován digitálním světem. Nebojím se dopředu vlastně vůbec ničeho, prostě co přijde, to přijde. Tou písničkou jsem chtěl sdělit lidem, že když půjdeme tímto směrem, staneme se digitálními otroky. Od A do Z kontrolované naše osobnosti, myšlení, naše komunikace, naše zásoby pod polštářem, všechno... S digitálem odchází pryč soukromí i naše duše. Člověk se vším, co má i nemá, stává průhlednou skleněnou deskou, a to je vlhkým snem každé totality.

A co tedy vlastně máme udělat, aby ty technologie sloužily nám, a ne my jim?

Já se léta věnuji mentální přípravě, vlastně přípravě mysli do – dejme tomu – zátěžových situací. Ve chvíli, kdy člověk chce být pánem své mysli, jsou zapotřebí dvě věci. Jednak ovládnout svůj dech, tedy vzduch a duch. A druhá věc, která je k tomu nutná: ustanovit určitého „strážce brány“ v hlavě a kontrolovat, kterým myšlenkám dovolíme vstoupit do své mysli. To znamená říct si: je ta myšlenka, která mě právě naplnila svým duchem, je to ta myšlenka, kterou si přeji? Nezpůsobí mi třeba úzkost nebo depresi? A ten strážce brány mi může říct: ne, to není dobrá myšlenka, zkus jinou, zkus nějakou tvůrčí a lepší, nech se naplnit duchem jiné myšlenky.

No a v rámci té nejcennější energie, co máme, a tím je naše koncentrace, to platí taky. Chceme-li využít svůj potenciál maximálně, je dobré mít nějakého strážce brány naší koncentrace. Tedy nejen na myšlenky, ale i na činnosti a předměty, kterým dáváme svou pozornost. Je třeba si uvědomit, že je to velmi těžké. Já sám to prožívám jako náročnou věc. Musím opravdu nasazovat velké úsilí, čemu dávám svoji pozornost, co mohu vytvořit za pět hodin nebo naopak, co za pět hodin mohu nevytvořit. Jestli řídím anebo jsem vláčen.

Když jsme si domlouvali tento rozhovor, tak jsme se dohodli na setkání přes našeho společného kamaráda, protože ty máš vypnutý telefon. Je to jedna z tvých cest?

Ano, jsem mimo dosah. To znamená, že se jednou, dvakrát, třikrát podívám na mobil, jestli mi někdo nepíše o pomoc, nebo nějaký kamarád, který něco potřebuje. Ale ano, jsem vypnutý, nejsem připraven, že mi někdo pomyslně vstoupí do brány mé pozornosti každou minutu, každou sekundu.

Ovšem takovou cestu si nemůže dovolit každý. Většina lidí pracuje a třeba potřebuje být pořád na telefonu.

Nemůže, to je pravda. Já jsem taky za to vděčný. Děkuji Bohu od rána do večera, a to i za to, že můžu být do značné míry takto svobodným člověkem.

Máš rád přírodu a krajinu.

Miluji.

Já bych skoro až řekla, že si ji zbožšťuješ.

A já bych skoro řekl, že vnímám jednoho ducha toho všeho. Mám takovou dvousmyslnou mantru pro každý den: Všechno je to Jedno.

Ostatně byla jsem třeba na výstupu Obrozenců na Vyšehradě. A „jménem přírody“ aktuálně probíhá Green Deal. Je dle tebe cestou k záchraně přírody?

To zní ve jménu přírody, ale myslím si zase: za vším hledej prachy a moc. A myslím, že Green Deal je fatální zneužití určitých jevů. Ono taky, když se podíváme na mapu světa, kde jsou modře vyznačené země, které se pustily do Green Dealu a do toho ekologického boje, tak to byly na té mapě světa takové malinké modré flíčky, a to znamená, že je to vlastně celé směšné. Je to taková naše sebevražda. Nevím, v čím konkrétně je to zájmu, ale Green Deal jako takový je pro mě ideologické zneužití určitých jevů. Já ale nejsem odborník, tvrdím to hlavně intuitivně.

Jak vnímáš reakci na západě, ať už starých či nových médií, politiků, ale i lidí na to, že muslimové a levice se projevuji na hraně antisemitismu schovávající ho za antisionismus?

Naštěstí nemusím mít názor na všechno. Jsou některé věci, kterým už svoji pozornost vůbec nevěnuji. A tohle je třeba jedna z nich.

Přesto u tématu migrace a identity malinko zůstanu. V západní Evropě sílí politické síly, jako například Wilders, Le Penová a další, kteří chtějí zastavení migrace. Máš proto pochopení?

Každý, kdo se podívá na moji tvorbu a na moje rozhovory, každý, kdo mě zná, tak ví, co si o tom myslím. V jedné písničce mám napsáno: „blázen, kdo bez ptaní otvírá dveří“. Na posledním albu Minové pole jsem se vyjádřil ke všem možným tématům. I k tomuto. Blázen, kdo bez ptaní otvírá dveří, šelma má hlad a ten s jídlem roste.

Jak vnímáš posun od ztráty evropské identity a plíživý příkon k identitě cizí? Například Hamburg nebo Londýn se nyní chlubí výzdobou pro ramadán, když máme Velikonoce, jako by Velikonoce ani neexistovaly. I v USA se to posunulo. Například Biden byl nedávno kritizován za to, že víc propagoval Transgender Visibility Day, než Velikonoce. Co si o tom myslíš?

Mně to je úplně jedno, co dělá Londýn nebo co propagoval Biden, já spíš řeším Vyšehrad.

A co konkrétně řešíš s Vyšehradem?

No tak třeba si tam chodíme připomínat silné osobnosti, které se zasloužily o vznik tohoto národa. Chodím se tam laskat s energií prvního českého krále Vratislava, který tam je pohřbený. Chodím se tam koupat do magického ducha kořenů naší země. No a taky se to se snažím dále ztvárňovat v písničkách, protože jsem přesvědčen o tom, že duch je to nejdůležitější. Ztráta určitého ducha je příčinou našich problémů. Bojem s tím i s oním problémem, nebo třeba i výměnou systému řešíme důsledky. Ale mě důsledky tolik nezajímají. Mě zajímají příčiny, a těmi je lidská bytost a její ztracené

hodnoty. A i to, k čemu jsou ukotvené, z čeho vycházejí, k čemu se vztahují...

A jakým způsobem ty osobně přispíváš k řešení?

Snažím se dělit o svůj čas a o svoji lásku i sílu s jinými lidmi, kteří o to stojí. Snažíme se vzájemně motivovat, abychom byli o trochu lepší lidi. A když my budeme trochu lepšími lidmi, tak to bude i okolo trochu lepší, ne?

Statisíce lidí tě vnímají jako autoritu. Co bys jim vzkázal do dnešní doby, ve smyslu co mají dělat?

Já bych nikomu nic nevzkázal. Nikomu nechci říkat, co má dělat. Popřál bych jim, aby byli zdraví a měli se dobře.

Já se tě možná zeptám jinak. Když bys s rozumem a zkušenostmi, které dneska máš, ve svém věku, potkal své mladší já, co bys mu vzkázal?

Aby královská koruna jeho pozornosti byla za hmotou. To znamená, aby smyslem jeho života bylo něco vyššího, než je hmota a její konečnost. A tam by se, kdyby se udržel na této cestě, věřím, nespletl. Že to je nakonec to nejdůležitější. Že všichni stejně umřeme, stejně, jako naše děti umřou a jejich děti umřou. A je dobré žít s tímto pocitem memento mori. Takže to světlo za hmotou, ten Bůh nebo ten vyšší princip i smysl, ten je absolutně klíčovou veličinou.

Pojďme k tvojí tvorbě. Četla jsem, že Václav Klaus považuje tvoji písničku Ukolébavka za manifest. Je to manifest?

Je to manifest, to je fakt. Je to ošklivá, moc ošklivá prognóza.

V rámci tvojí tvorby muzikálů tvoříš příběhy. Já osobně sleduji spíše nová média, protože to moje práce vyžaduje, jako například YouTube, Rumble, a tak podobně. A s těmi, co je sleduji, sdílím kritiku, že ty nové příběhy, ať už filmové nebo televizní, které se dnes na západě tvoří, nejsou tak dobré, jako bývaly. Jak to vnímáš ty?

Ano, nejsou. Protože digitál je opak duše. A to se týká i rychlosti a hloubky. Kde je duše, tam jsou archetypy, to znamená prvotní ražby. To jsou tisícileté vnitřní mikro impulzy, řekněme. Ty jsou dané člověku a jeho duchu. V rámci tvorby, když ještě byla hluboká, vytvářeli umělci archetypální příběhy.

Velké hrdinské příběhy, které odpovídaly právě těm archetypům lidské duše. Tím, jak se od ní vzdalujeme, ty příběhy už nejsou tak archetypální. Už jsou takové mělké, řekněme. Dnešní přísun informací je šílený. Motorové čluny lidské pozornosti letí v současnosti dvoustovkou po hladině. A podle toho vypadají i ty příběhy. Když člověk chce do hloubky nějakého tématu, nemůže prostě frčet tak rychle. Ale doba je tak rychlá, že aby to lidé stíhali, tak prostě musejí jet rychle. A podle toho vypadají písničky, obrazy, architektura a obecně skoro všechno...

Takže archetypální příběhy s hrdiny se obětovat, s černobílým bojem dobra se zlem, zmizely díky rychlosti doby?

Není to jen o hrdinech, ale ano, je to rychlostí a odklonem od duše. Ono je to totiž pro spoustu lidí, kteří žijí hnáni veskrze materiálním smyslem života, výhodnější. Pro mě je zase výhodnější příklon k Bohu a k duši, protože jsem pak líp připraven na život i na smrt. Nebo třeba i na strádání. Ale pro ně to je méně výhodné, protože když máš nad sebou něco vyššího, něco, co tě pořád vidí i slyší, jak myslíš, jak mluvíš, dívá se na tebe zevnitř i zvenku, tak v ten moment je problematické dělat věci, které smrdí temnotou. Je pro ně výhodnější dát Boha jaksi na stranu, škrtnout tenhle faktor. Pak můžeš být trošku víc zmrd, nikdo tě nevidí, nesoudí, ale hlavně, že máš třeba to pětikilo navíc, obrazně řečeno.

Mluvíš o příklonu k Bohu a duši. To znamená, že jsi věřící?

Absolutně.

Věříš v Boha?

Ano, v Boha.

Jsi pokřtěný?

To nejsem. Bůh je pro mě něco tak neuchopitelného rozumem, že se to ani nikam nesnažím napasovat. Boha prožívám citem, nějakou zkušeností, nějakou intuicí. A je to tak intimní, že se o tom i dost těžko mluví. Nepletu se jiným lidem do víry a jsem velmi nerad, když se někdo snaží do toho plést mně. Pro mě neexistuje jediná vyřčená pravda, Bůh má mnoho jazyků a nejde zavřít do klece.

Když jsme u tvé tvorby, a předtím jsme mluvili o umělé inteligenci, myslíš si, že umělá intelligence může mít i na hudební průmysl nějaký vliv?

Rozhodně přijde miliony lidí v hudebním průmyslu o práci. Ti všichni, co se podílejí na hudbě k seriálům, ke spotům, k reklamám a podobným věcem. Najednou produkce zjistí, že je hudba nebude stát 300 000, nebo 50 000, najednou to bude všechno skoro zdarma. Takže mnoho lidí bude bez práce.

A když se vrátím k tomu filmovému průmyslu a k příběhům, tam to vnímáš stejně?

Taky si myslím, že to mnoho lidí připraví o práci. Roztomile na to reagoval přítel mojí dcery, který na moje úvahy reagoval tím, že si prostě ti lidé musí najít práci někde jinde. Načež jsem mu řekl: no a ti grafici a všichni další? A další? Ty desítky milionů lidí taky? Ti si taky musí najít práci někde jinde. A najednou to bude spousta takových skupin. A kde si všichni najdou náhradu práce? A pak možná budou lidi rádi za tu nejzrůdnější myšlenku ze všech zrůdných myšlenek. Nepodmíněný příjem. Protože najednou nebudou mít co dělat, ale nějak budou muset přežít. Já tyhle myšlenky ani nechci dotahovat, protože za prvé mi to nepřísluší, a za druhé: uvidíme. Prognózy jsou pičoviny.

A když zůstaneme u toho příjemnějšího tématu, u tvé aktuální tvorby, co nyní chystáš?

Myslím, že brzy bude premiéra tvého muzikálu. Je to tak?

V září chystáme premiéru muzikálu Tajemství. Je to obnovená premiéra, to znamená, že tu hudbu trošičku košatím, ten příběh trošku zprůhledňuji, protože to bylo šitý horkou jehlou. Takže to bude krásnější, hlubší a bude to mít mocnější zásah na duši diváka. Samozřejmě tématem, krom toho, že to je velmi napínavá, jakože detektivka, tak tématem je víra, láska a smrt. A jakmile tohle ukončím, tak už mám v plánu divadelní představení, třeba hodinu a půl trvající, kde budou v rámci asi šesti písni takové bloky, umělecky ztvárněné. To znamená s velkým výtvarným zázemím předneseno z jeviště, co to je myšlenka, co to je samouzdravovací proces, co to je placebo, tedy co je to síla víry, jakou obrovskou sílu představuje dech, a tak podobně. Prostě takové představení, kde si i diváci na konci vyzkoušejí osobně mocný stav změněného vědomí. A jsem zcela přesvědčen, že 60–70 % z nich bude takovou zkušeností zasaženo víc, než čekali.

Když mluvíš o zkušenosti vědomí, a tak podobně, zůstaňme u toho. My jsme se teď vlastně sešli po tvém tréninku. Tréninku čeho vlastně?

On to není ani tak trénink, ona je to proměna. Někdo by řekl meditace. My se snažíme v rámci té naší hodiny jaksi uchopit oheň, který tkví v tom kovu (pozn. redakce: kovu z tzv. kettlebelu, jednoruční činky ve tvaru koule s úchopem). A přes dech a pohyb ten oheň transformovat do svého těla a proměnit ho v sílu. Takže vlastně to je chrám síly. Občas řekneme jednoduše trénink, ale já to jako trénink neberu. Já tam nejdu nic nechávat, já si tam jdu brát. A je to až spirituální činnost.

Ty ses věnoval ale myslím thajskému boxu?

Ano.

Věnuješ se mu pořád?

Teď jsem byl v Thajsku, tam jsem měsíc trénoval. Měl jsem úraz ruky, takže čtyři roky jsem neměl boxerky na ruce, teď až po dlouhé době znova. A je to rozhodně nádherně duchovní, to je taky o energiích. Opět spirituální způsob přeměny energií, kdy rotací měníte energii země přes ty bytelný stehenní svaly do energie ohně na konečku paže. Takže tomu se rozhodně budu věnovat i nadále.

Nyní spolu děláme rozhovor do Parlamentních listů. Ty jsi před chvílí řekl, že nejsi vůbec pro nálepkování, ale já teď použiji ty nálepky, které používají často ostatní. Parlamentní listy jsou často označovány jako dezolátní médium. Jak ty osobně vnímáš Parlamentní listy?

Já, abych pravdu řekl, moc nečtu. Když jsi před rozhovorem mluvila s naším kamarádem (pozn. redakce: Pavel Macek), zazněla tady spousta jmen, které já vůbec neznám, a asi bych měl. Přesto Parlamentní listy, tedy každé listy, které se snaží přinášet jiné úhly pohledu, než jsou ty mainstreamové, tak jen říkám: díky, Bože, za ně, ať si lidé mohou vybírat.

A čerpáš z médií tedy vůbec nějaké informace?

Naprosto povrchně, já média teď moc nesleduji. Mě to nasírá a bere mi to energii. Je to zbytečné. Až poletí nějaká bomba, on mi někdo řekne.

Říkáš, že ti média berou energii. Co ti tedy vlastně energii nejvíc dává?

To, čemu se věnuji. Samozřejmě jednak můj duševní život, takže třeba rozpoznávání vod i stromů jako chrámů a bytostí nebo koupání se v tom duchu na tom Vyšehradě. A nejenom tam, to jsem prostě já. Energii mi dává rodina, to znamená láska k mé ženě, láska od mé ženy, úžasná láska tří dcer, to je prostě obrovská energie. A pak přátelství, máme skvělé komunity. Tím, že my sami se

kultivujeme, motivujeme ostatní. No, a když si mi povede občas nějaká píseň, i když ono to jde hůř a hůř, tak to mi taky vrací energii.

Mluvil jsi před chvílí o nějakých komunitách, s kterými se třeba otužuješ. Předpokládám, že jsi mluvil o Obrozencích a o Zlatém špendlíku? To jsou vlastně komunity, které lidi vnímají hlavně z dob covidu. Možná, že je to zbytečně úzká nálepka. Čemu se vlastně věnujete a můžou se k vám lidé ještě nějakým způsobem přidávat?

Tak my jsme za covidu chtěli fakt povstání. A když covid skončil, tak jsme měli dvě možnosti: buď to rozpustit, nebo se zamyslet nad tím, zda nemá smysl ty některý krásný duše u sebe udržet a nabídnout jim něco jiného. Už ne v rámci revoluce, ale evoluce. V rámci práce na duchu, na duši, na mrtvém faktoru pospolitosti. Znovu to jaksí objevovat. Chodit spolu do ledové vody nebo na posvátná místa. Takže jsme to takhle proměnili a necílíme už na kvantitu, ale kvalitu. A samozřejmě, připojit se k nám dá kdykoliv. Nic neděláme na sílu, nehodláme někde verbovat lidi. Prostě my něco nabízíme a komu to dává smysl a logiku, anebo osobní přínos, nechť si z našeho talířku jaksí ukousne.

Vydáváte tzv. Obrozenecké listy. Kolika lidem je distribuujete?

Vyšším stovkám určitě. A myslím si, že je to velmi důležité, jak jsme se bavili o těch médiích. Tady prostě existuje nějaký jeden narativ, který jede, a všechno ostatní je dezolát a velezrádce. Takže je velmi dobré a důležité dávat prostor i moudrým lidem, kteří nejsou v tom mainstreamu, aby si každý člověk mohl vybrat. Netvrdíme nikomu, co je pravda ani v rámci přednášek. Často pro Zlatý špendlík přednášejí lidé, fundovaní a erudovaní lidé, s nemainstreamovými náhledy. Nikomu nenutíme: toto je pravda, nebo tamto pravda není, ale ty sám si informace a náhledy porovnej. A to, aby mohl každý vyslechnout jiný názor bez nálepek, to považuju za velmi důležité.

[ZDROJ](#)